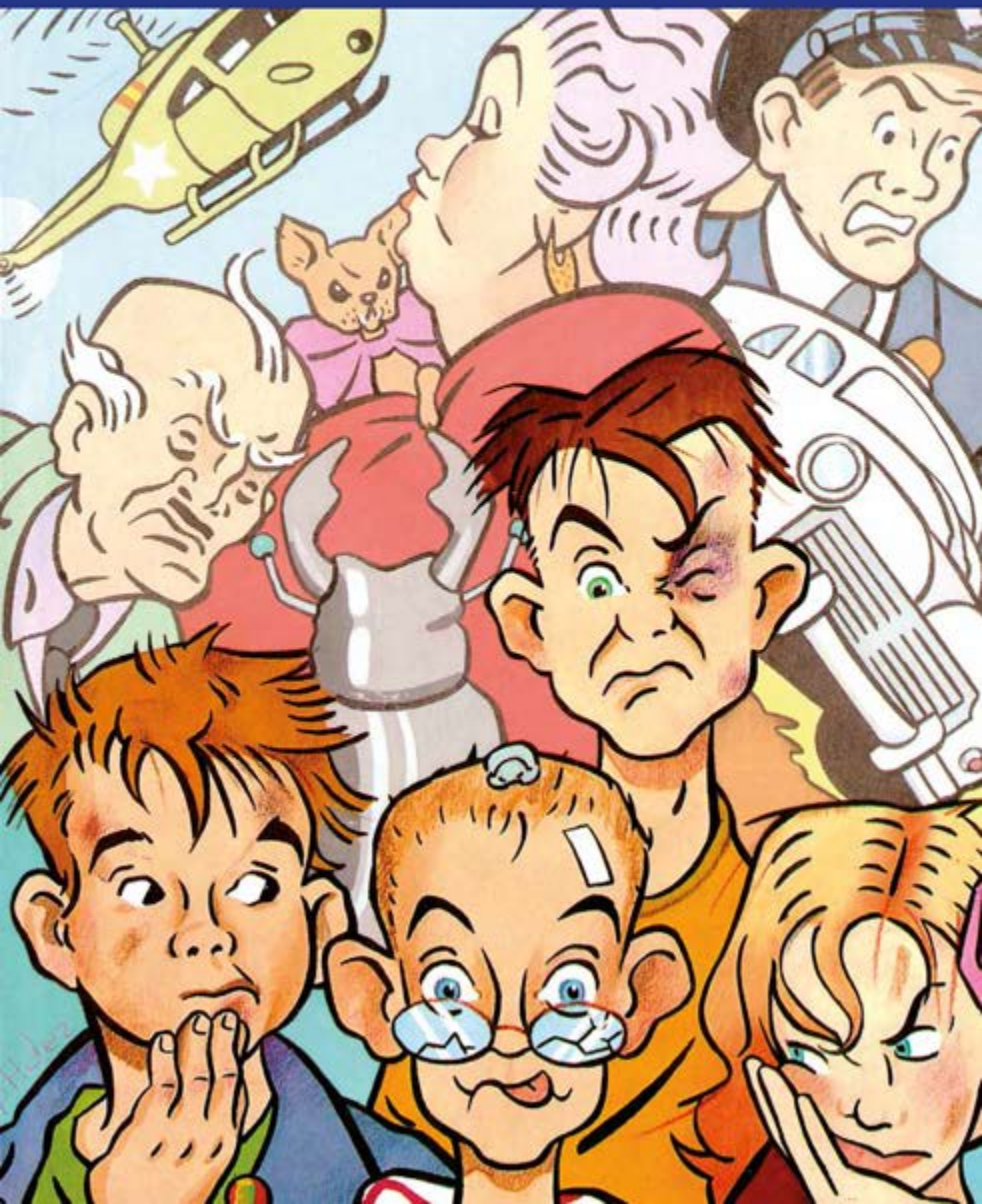

ESPURNA
bromera

PLOM, MÉS QUE PLOM!

Jesús Cortés

1. La fi del pacte

L'ascensor va tancar les portes amb un sotrac que feia tremolar.

—¿Pis seté?

—Sí.

—¿Què serà aquesta vegada? —deixà caure l'Enrenou mentre vigilava la perfecta col·locació de les figuretes metàl·liques que li omplien la caçadora.

Tellina i Camillet van fer cara de no tenir-ne ni idea, com sempre que es trobaven en la mateixa situació.

Dalt els esperava el seu amic Albert. Als ambients escolars, on els quatre amics lluitaven contra el segon curs de batxillerat, tota la penya coneixia Albert pel malnom d'*Albert 2000*, tot i atenent la seua vocació de científic despistat que, llevat dels deficients greus de la gimnàstica, ho aprovava tot amb notes que convertien el seu expedient acadèmic en una mina d'or.

Per allò de la vocació, Albert volia ser científic, i un científic collonut. No debades Albert disposava d'una ment privilegiada, quasi omnipotent; una ment que mai no deixava de maquinari nous experiments, de maquinari nous invents amb què sorprendre el món de la ciència del qual volia formar part allà quan arribara el canvi de segle.

De fet, a l'institut, ningú no dubtava que en uns quants anys Albert acabaria dins d'una bata blanca i tancat en un laboratori ple d'espècimens com ell perquè, inclús d'aspecte, el xicon ja presentava tots els símptomes del científic despistat: era escanyolidet, usava unes ulleres que tothora li lliscaven nas avall i gastava uns pàmpols auditius capaços de fer ombra a l'aeroport de Manises. Les camises sempre duïen algun botó mal passat si no tots, i els cordons de les sabates podien durar-li nügats uns vuit o deu segons, depenent de l'interés que posara a fer el nuc.

Tanmateix, deixant de banda la poca traça d'Albert per a les qüestions domèstiques, en dos anys el paio havia inventat una rentadora solar, un rellotge amb cinquanta agulles per als segons que funcionaven totes alhora, unes sabates que duïen piles per a calfar-se els peus i, fins i tot, havia dissenyat un automòbil que teòricament havia de funcionar amb vitamina A.

Tots ho deien: Albert era una bèstia pensant. Ho sabia quasi tot de les ciències o de les lletres. I si li venia la dèria, podia fer que arribara Quaresma mentre parlava de política, d'esports, de la moda de París o del sistema digestiu de les granotes. No debades, el mateix Albert deia que era com l'enciclopèdia més enciclopèdica de totes les enciclopèdies.

L'Enrenou, que sempre treïa cinquets pelats en la majoria dels exàmens, no entenia com el seu amic podia perdre el temps inventant andròmines inútils. Camillet i Tellina, tot i que amb millors notes, tam-

poc no ho entenien massa. Res de rentadores solars o de sabates a piles, es deien. Els tres coincidien en el fet que Albert revolucionaria l'òrbita de Saturn si s'ho proposava. Només havia d'entrar-li la vena.

L'últim dels seus invents encara era un misteri per a la resta de la colla. Camillet, Tellina, que era la xiqueta per excel·lència del grup, i l'Enrenou havien acceptat un pacte amb Albert pel qual hagueren d'esperar sis mesos per saber de què anava l'últim experiment del científic. En aquest temps, sobretot els caps de setmana, Albert havia treballat a consciència en el seu nou invent que mantenia en un secret absolut.

No obstant això, Camillet, Tellina i l'Enrenou eren els únics que sabien que un nou projecte estava en dansa. «L'amistat té els seus avantatges», els va dir l'Albert. I era cert. El mal era que aquests avantatges eren dels que et menjaven la curiositat cosa fina perquè, malgrat veure els amics cada dia a l'institut, el canallot d'Albert no els havia dit ni piu sobre el nou invent. I això que, com qui no vol la cosa, Camillet, Tellina i l'Enrenou havien provat fer-lo parlar per poc que fóra, fins i tot a les vacances d'estiu. Però res. Albert havia estat una tomba.

Ara, però, ja no hi havia excuses. Els sis mesos del pacte havien passat i Albert 2.000 hauria de descobrir el secret del seu últim giny. Era el pacte.

2. Una mare preocupada

La mare d'Albert, amb els rullós al cap i un cert tuf de laca al seu voltant, va obrir la porta i es va mirar els amics del seu fill com si foren tres testimonis de Jehovà: Camillet li va recordar els jugadors de bàsquet; Tellina, menuda com la sal i amb una de les seues caçadores d'aviador sobrant-li per tots els costats, li fou més familiar, quasi determinant per a la identificació. Però l'Enrenou, tan panxudet, amb el seu cabell rull i amb la caçadora vaquera tota plena de figuretes metàl·liques de cent cinquanta peles la peça, fou definitiu perquè la mare d'Albert fera cara d'haver trobat les arracades que perdé allà per l'any de la Mariacastanya.

—¡Mare de Déu dels Desemparats! —va exclamar—, ¡quina sorpresa! ¿Que us heu perdut?

—Venim a veure l'Albert.

La dona, tota emocionada, va fer entrar la colla com si haguera rebut la visita del papa de Roma.

—¿Com va el seu fill?

—¿El Tito?, Tito està cada dia més desconegut. Jo ja no sé què fer amb ell. Quan ve de l'institut, passa les hores mortes en la seua habitació, ¡si la véreu!, no hi ha qui netege com Déu mana allà dins. El vostre amic només ix per seure a taula. Ni els caps de

setmana vol distraure's. ¡Jo no sé què li ha pegat per fer, ara! Si no fóra perquè ho aprova tot...

—I amb notes immillorables —afegí Camillet.

—Jo estic molt preocupada. Son pare diu que tot és bogeria de joventut, però jo estic molt preocupada. Ara li ha pegat per dur el cabell curtíssim, vosaltres ja el deveu haver vist, i per tota explicació ens ha dit que estava analitzant no sé quina cosa amb el microscopi. ¡Qui l'entén? Segur que vosaltres també l'heu trobat raret a l'institut.

Tellina va dissimular una ganyota que Camillet s'afanyà a subratllar.

—Això és com tot —continuà l'Enrenou—, quan a l'institut el vam veure amb el cap quasi al zero tots li preguntaven si anava a fer-se marineret comanxe.

—Molt de burleta és el que hi ha pel món —va remugar la mare tombant pel colze del corredor.

L'Enrenou, fent cas d'un sobtat avís que Tellina acabava de deixar-li a la canella, no va dir res més sobre les peripècies que patia Albert a l'institut. Així i tot, no pogué amagar una rialleta a cap cot quan recordà com altres companys, quan no el dutxaven amb clarió en pols o li anul·laven la visió pintant-li les ulleres, el deixaven cosit amb grapes del deu a la cadira i a la taula. Si sa mare s'assabentara de tot això, la demolició de l'edifici docent estava garantida.

—Dels estudis, ni son pare ni jo no en tenim cap queixa. Però tot té un límit. De vegades pense que ens amaga alguna cosa.

—Tots tenim secrets —observà Tellina.

—Sí, bonica, però és que aquest fill meu no bada boca. L'únic que diu és que està fent de científic i que els científics no tenen per què donar explicacions. ¿Què us sembla, això?

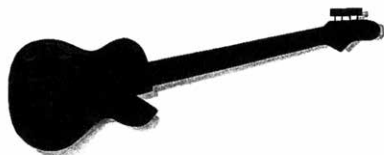
Era evident, va pensar Tellina, que els pares d'Albert no sabien res del pacte. Quan Albert volia guardar un secret, bé que ho feia, el bord.

—No us espanteu —va dir la dona abans d'obrir l'habitació d'Albert—. Del desori que hi ha ací dins, jo no en tinc la culpa.

Tot seguit, obrí la porta.

—*¡Al-beer-ti-tooo!* —canturrejà la mare per allò de fer una gràcia.

La colla va fer-se creuetes. Tots sabien que Albert detestava que sa mare li diguera *Albertito*. Però si la cosa damunt anava amb si bemoll incorporat Albert podia tornar-se neurastènic, molt neurastènic.

3. La fi del procés

—¡Ací són els teus amics! —anuncià la mare.

La seua veu va tenir en l'Albert l'efecte del calbot que et fa baixar de dalt de la parra. L'Enrenou el coneixia ben bé. Raül, el mestre d'història, àlies *Motoret*, sempre li'n pegava un quan el xicon es trobava a la recerca de la mosca perduda i els ulls se li ensopien de tant de mirar al sostre. Albert va reaccionar de seguida.

—¡Tellina!, ¡Camillet!, ostres, ¡Enrenou! —exclamà tot sorprés.

L'habitació d'Albert semblava sacsejada per forces sobrenaturals. El desordre era absolut. Allò era com una selva de paperam infestat de fórmules matemàtiques. El llit, vora finestra, era difícil de reconèixer i per qualsevol lloc rodaven ordinadors, cables negres, endolls, impressores que no deixaven de perbocar arcades de paper Xèrox; taules plenes de circuits inútils, de plànols, de taules combinatòries o d'eines elèctriques.

La cambra no era gran, però ningú no podria dir que no estava ben aprofitada. Inclús de les parets, Albert havia fet pissarres que la colla va veure plenes de fórmules, de corbes de clarió que no conduïen enlloc, i dibuixos, sobretot dibuixos que semblaven es-

carabats de sis potes i que produïen un efecte òptic proper a l'estrabisme.

—Entreu i tanqueu la porta, xics —demanà el científic.

—Aquest és l'Albert que a mi m'agrada. ¡Organització, sobretot molta organització! —va dir, irònicament, Camillet.

—Per fi han passat els sis mesos, Albert —continuà Tellina—. Sàpies que ens tens superpreocupats.

—¿Ja han passat sis mesos?

—Era el pacte.

—¿El pacte? ¿Quin pacte?

—¡Sí, home! ¡Sis mesos sense voler dir-nos res i ara et fas el ronsa!

—Calma —demanà Camillet—, tranquil·litat i bons aliments.

El sol queia contra les pissarres de l'habitació com una silenciosa ona d'espurnes. Estranyament era dissabte, l'últim dissabte del mes de novembre. Aquest prometia ser un cap de setmana sense pluja. Des de feia uns anys era opinió generalitzada que els caps de setmana d'hivern estaven maleïts per les pluges. De fet, quasi mai no valia de res fer plans per als dissabtes o els diumenges, perquè en arribar el sisé dia de la Creació, ¡nyas, coca!, a ploure a bots i barrals, i a veure qui era el valent que s'illusionava amb un diumenge fora de casa.

Albert encara anava remugant allò del pacte quan un dels quatre *ordenates* que s'escampaven per l'habitació, després d'emetre un xiulit, va dir amb veu

tenebrosa, com si sorgira de la gola d'un ésser malèfic: «Impressió codi 432 realitzada. Enregistrament codi 2000-2 acomplit. Camp de treball disponible».

L'Enrenou va dissimular un passet per a acostar-se a Tellina.

—Aquestes veuotes sempre m'han fet cangueli —va dir a la xica una miqueta desconcertat.

Només passaren uns segons quan la resta d'ordinadors, l'un darrere de l'altre, començà a emetre amb codis diferents el mateix missatge que tots acabaven d'escoltar. De sobte, tota l'habitació es va omplir de xiulets i de veus demoníques que, per l'acumulació, esdevingueren en un espantós batibull de tonalitats sense sentit. Un minut després, tot va quedar en silenci, amb l'Albert estés al llit, els ulls tancats i mig somrient.

—Ara tot és en els papers —va dir—. El procés d'impressió ha donat per conclòs el treball. El meu invent és un fet.

Camilet s'acostà a l'orella de Tellina i li va dir amb veu molt baixa, de manera que només l'escoltara ella:

—Crec que el nostre amiguèt està més gàbia que mai...

—¿Això penses? —el va tallar l'Albert.

—¡Cony!, ¿que m'has escoltat?

El científic va somriure d'una manera estranya.

—No sabeu com m'alegre de veure-vos —va dir als tres—. Quan heu arribat era a punt d'acabar. Heu vingut just a temps. Casualitats de la vida. Abans es-

tava nerviós. Vigilava el procés d'impressió, res no podia fallar. Ara puc descansar perquè tot està escrit. ¿Qui de vosaltres està constipat?

Automàticament Camillet i Tellina pensaren en l'Enrenou. Aquest, tot d'una, es va veure psicològicament acoquinat. La nit d'abans, per una putada de la bombona del gas, hagué d'eixir de la dutxa banyat amb aigua freda. El constipat pel qual preguntava l'Albert el tenia ell.

—¿Com has sabut que un de nosaltres està constipat?

—Perquè escolte les vostres respiracions. Sent quatre ritmes pulmonars, un d'ells el meu. Però dels vostres un m'arriba tallat, com una simfonia de mocs calents.

—¡Home! —saltà l'Enrenou—, amb uns pàmpols *pampolers* com els teus i amb aquest silenci...

—El silenci sempre afavoreix l'audició, és clar.

—¡Veges!

—Ara mateix puc sentir el meu cor, sent com la sang agafa els revolts de les venes a gran velocitat, el soroll pulmonar; inclús he escoltat ma mare parlant-vos de mi. La duc fregida la pobra. És del tot sorprenent açò d'escoltar-ho tot, encara que d'altra banda és molt molest, perquè qualsevol soroll és com un masquet de repetició que acaba posant-me el cap com un tabal.

—Això deu ser insuportable.

—T'hi acostumes. Quan estàs concentrat en alguna cosa arriba un moment en què no t'afecta

res. Perds el sentit de la realitat, de tot allò que t'envolta.

—Jo també em concentre així a classe —recordà l'Enrenou—. Em quede mirant el sostre i, au, el sentit de la realitat a prendre pel sac.

Tellina li va pegar espenta.

—¡Si el dia que tu et concentres en alguna cosa et cagaràs damunt! —conspirà la xicona.

De seguida Camillet li va seguir la veta.

—O t'agafarà una paràlisi permanent —deixà caure.

—O dues.

—¿O dues, què? —va dir mosquejat l'Enrenou.

—Dues paràlisis permanents. Així series un paparralí-tíctic perper-mama-nentnent.

—O el que és igual, un paralític botijós.

—Això si no et cagues damunt primer.

—¡Collons, quanta sinceritat! —L'Enrenou es ple-gà de braços girant el cap i fent-se l'ofés.

—Bé, Albert, ¿i què ens dius del teu invent?

—Això, prou de collonades.

—Sí —tornà Tellina—, perquè allò de la teua orella de Superman em sembla una història un poc, com diria jo...

—¿Increïble?

L'Enrenou va fer com que s'esbalaïa mentre assenyalava el sostre:

—¿És un pardal? —amollà—, ¿és un avió?, ¿és un núvol petaner?. ¡No!, ¡és l'Albert tapant-nos el sol amb les orelles!

—Vinga, agafeu cadira —i el científic somrigué fent rogle enmig de la paperassa que omplia el terra. Tellina, com que sempre portava la veu cantant del grup, fou la primera a parlar.

—Fa sis mesos, ens vas dir que tenies una idea al cap, un nou invent, l'invent més important de tots els que havies fet fins ara. El pacte era no deixar-nos veure els caps de setmana durant sis mesos. No volies que et molestàrem. I vas dir que després ens ho contaries tot.

—I bé que ho has callat a l'institut, caranàs. Mira que no voler dir-nos res...

—Tot té a veure amb l'esmentat invent —va dir Albert mentre obria el calaix d'una taula. De dins va traure una caixa de sabates. En veure-la, l'Enrenou no pogué suportar la silenciosa expectació que mostraven els altres dos.

—¡No fotes!, ¿que penses revolucionar la indústria sabatera? —li amollà.

Albert va obrir la caixa i a poc a poc va desfer-se dels plàstics embolicats que protegien allò que li havia costat sis mesos de fer.

—Mireu —demanà amb un somriure quasi sàdic—, us presente BAT-2000.

